עבודת ישראל — ישעיה

(ישעי' סי' נ"א) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיך לנטוע שמים וגו'. הנה הקב"ה נותן דבריו הקדושים בפה הצדיק שיוכל לפעול רחמים וחסדים לעולם וכל הצטרכותם והגם שהצדיק מדבר בפיו ובלשונו מ"מ כח הדיבור והדיבור בעצמו הם כח השי"ת בעצמו ואינם נפרדים חלילה מאתו כלל. וכמ"ש במשה רבינו רבן של כל הנביאים שהיתה שכינה מדברת מתוך גרונו. וכל צדיק לפי מדרגתו ודביקותו. לכן מחמת כי בקרבו כח ה' לכן יש בכח פיו לברא שמים חדשים וליסוד ארץ ופירש"י ולשכללא כנישתא. אמנם ה' הגביר חסדו על יראיו כי חפץ להתפאר בם נגד המלאכים ולהראות כח של יראיו שיאמרו שעושה בכחו. והוא למשל כמו האב שמלמד את בנו תורה ורוצה להתפאר בו שיאמרו כל רואיו שהוא משכיל מעצמו. לכן גם הקב"ה עושה כזה עם בנ"י שמכס' עליהם כאלו עושים מעצמם לנטוע שמים וליסוד ארץ. וז"ש ואשים דברי בפיך כנ"ל. וגם ובצל ידי כסיתיך לכסות עליך שלא יראוך כי אני הנותן לך כח לעשות חיל. ועוד מגביר חסדו לאמר לציון עמי אתה. כי הצדיק נק' ציו"ן וסימנא בעלמא שהבורא מנהיג העולם על ידו. וגם ציון גימ' יוס"ף שהוא צ"יע לאמור לו עמי אתה. ואיתא בת"ז אל תקרי עמי אתה אלא עִמִּי בשותפא כי מעלהו ומיחדו עם הצבאות שפירושו כמצבי' עביד בחיל שמיא ודיירי ארעא. וזה מרמז עִמִּי בשותפא כי שם המורה הצבאות הוא שם השתפ"א כנודע שפירושו כי הצדיק הוא שותף להקב"ה במעשה בראשית ולכן יכול ליסוד ארץ ולנטוע שמים ולהמשיך השפעות טובות עלינו ועכ"י אמן:

(ישעי' סימן ס"ו) למען תינקו ושבעתם משד תנחומי' למען תמצו והתענגתם מזיז כבודה. ופירש"י משד לשון שדים מזיז כבודה מכבוד הזז וממשמש לבא לה וכו' ע"ש. ויש עוד למצוא איזה רמז בדברי הנביא לעבודת בוראנו ית"ש דהנה עיקר העבודה להעלות המלכות להבורא ית' דהיינו להמליך אותו בכל אשר תמצא ידינו ולא ח"ו ע"מ לקבל פרס או איזה תענוג רק שעיקר השבועה שנשבע מזה שהקב"ה מתענג על ידינו במלכותו. וכמ"ש כבר בנוסח התפלה ולא הנחלתו מלכנו לעובדי כומ"ז דהוא שפת יתר שהם בכלל הנזכרים לעיל אלא הענין לרבות כי לא נתנה שמירת שבת ותענוגים כ"א לעובדי ית"ש שלא ע"מ קבלת שום ענין ואפי' לאותן שימליכו הבורא ב"ה כדי שיהי' בני עוה"ב או שישיגו השגת הנבואה ושאר ענינים. דכיון שהם מחשבים איזה דבר תכלית בעבודתם נמצא הם עושי' פסל ותמונ' במלכות שמים דלית תמונה באתרי'. וזה שאמרו ולא הנחלתו מלכנו לעובדי כו' שעובד לאיזה תכלית ונק' פסל או פסול שהוא כרות וחתוך מהקדושה כיון שיש בו מחשבה גשמית א"כ יש תכלית להעבודה וקץ וסוף. אבל למעלה הוא מבלי התחלה ומבלי גבול וסוף רק מותר להתענג ולשמוח בעבודה מחמת שהמלך שמח ומתענג ורוצה להשפיע כל טוב כמ"ש יותר ממה כו' רוצה להניק. וא"כ ע"י העבודה גורם השפעה הקדושה שנוזלת ממלכות שמים לעושי רצונו הגם שאין עבודתו ח"ו לתכלית זה מ"מ מתענג במה שהמלך שש ושמח בהשפעתו. וזה למען תינקו ושבעתם. עיקר השביעה. משד תנחומיה. משדים שלה שרוצת להניק לבניה וזה ענין תנחומיה כמ"ש ועיש על בני' תנחם. ויש עוד מדרגה היותר גבוה כשאנו מעלין המלכות לכ"ע כמו שבת במוסף שאנו שואלים איה מקום כבודו ע"ש בכוונות. ואז א"א לינק אפי' ממנה כי היא למעלה למעלה. אכן התענוג הוא מזיז כבודה פי' יהי' איך שיהיה. ולא לינק ממנה אמנם שתתגדל המלכות כרצון הבורא. וזפ"י למען תמוצו. והוא ענין תמצות ודבר מועט פי' שהיניקה מועטת לפעמים והתענגתם מזיז כבודה. פי' שיש עכ"פ להתענג ממה שכבודה זז למעלה למעלה:

שם כי כאשר שמים החדשים והארץ החדשה עומדים לפני נאום ה' כן יעמוד זרעכם ושמכם. בילקוט ר"י בשם ר' אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי שמים חדשים וארץ חדשה אין כתיב כאן. אלא החדשים החדשה אפילו שמים וארץ העתידים להבראות כבר הם ברואים ששת ימי בראשית וכו'. ק"ו ומה שמים וארץ שלא נבראו אלא לכבודן של עושי רצונו חיים וקיימים לעולם ולעולמי עולמים ק"ו צדיקים שבשבילם נברא העולם וכו' ע"ש. הנה הילקוט מדייק מדכתיב החדשים החדשה בה"א הידיעה ש"מ שהם ידועים וכבר נבראו בעולם וביאור הענין של שמים החדשים וארץ החדשה כי כשישראל עושים רצונו ועמך כולם צדיקים עוסקים בתורה לשמה ובמצות לשם בוראם הם בוראים עולמות חדשים וכמו שאמרו רבותי נ"ע בפ' בדבר ה' שמים נעשו ע"י שהצדיק מדבר דבר ה' נעשו שמים וארץ ועולמות. וכמ"ש האריז"ל בפי' ואילין מיליא יהון לרקיעיא ע"ש. וזה הי' השעשוע ותענוג בוראנו ית' כשברא העולם צפה והביט שעתידים להיות קדושים בארץ ויעבדו אותו בתורה ומצות עד שיבראו עולמות חדשים. וא"כ הגם שהם חדשים הם רק חדשים בערכינו אבל לא לפני הצופה ומביט מקדם אשר נעשה וז"ש אפילו שמים וארץ העתידין להבראות כבר הם ברואים משי"ב. דהיינו במחשבה ובמקור עין הבורא ית'. וזה הענין נמצא בספר הק' נ"א של מורנו נבג"מ. שכתב שזה הענין הוא לצורך המתקת הדינין וביטול צרות רעות דהיינו הגם שנגזר על אחד בעוה"ז אבל כשהצדיק מחדש חדשים וברא עולמות חדשים ושם לא היתה הגזרה כלל וחלף והלך לו. וז"ש הילקוט ק"ו לצדיקים עצמן שבשבילם נברא העולם דהיינו שהם גורמים ופועלים הבריאה של שמים החדשים וארץ החדשה ק"ו שהם עצמם חיים וקיימים לעולמי עולמים. ופועלים כרצונם גזירות טובות ישועות ונחמות עלינו ועל כ"י אמן. ובזה הענין תבין ענין ברכת התורה שהחמירו בה חז"ל עד שאמרו על מה אבדה ארץ. דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוה עד שפירשה הקב"ה בעצמו על עזבם את תורתי ולא הלכו בה אמר רב שלא ברכו בתורה תחלה וכו' ע"ש וכבר הציע הב"ח בא"ח סימן מ"ז דבריו המתוקים ע"פ קדושתו הנפלאה ונראית מתוך דבריו ע"ש ותמצא מרגוע לנפשך. וגם אנחנו נוסף על דבריו הקדושים קצת דהנה מי שלומד תורה ע"מ שיהיה למדן ח"ו או אפילו שידע הדינים על בוריין ולעבוד ה' כרצונו מ"מ אין לו תענוג גדול מעסק התורה כמו העוסק לשמה להיות היכל לשכינה תיכף בשעת עסק התורה ומרכבה קדושה. והנה ע"פ משל ממילי דעלמא כשהעבד עושה רצון אדוניו לפי שנצטוה מאתו ומקבל עולו מ"מ אינו מתענג בזה כי לולא נצטוה היה יותר טוב לו שילך חפשי ובן חורין רק שהוא מוכרח לעשות מה שציוהו אדוניו. אבל הבן שעושה רצון אביו באהבה ובתשוקה אז יש לו תענוג מכל דבר אשר הוא עושה ואדרבה הוא משתוקק תמיד מתי אזכה לשמש את אבי. וכן הענין בעבודת יוצרנו ית"ש כשאדם לומד תורה דרך עבודה כדי שידע איך לעבוד לו ית"ש אין לו שום תענוג מעסק התורה ולא יתלהב לבו לברך ברכת התורה ולהודות לו ית"ש על נתינת התורה כי מה איכפת ליה אם לא נתנה היה פטור ממנה משא"כ מי שלומד תורה לשמה כמ"ש הב"ח שם להיות כסא והיכל לשכינה ע"פ נשמתו העוסקת בדבר ה' והוא נעשה מרכבה לשם ה' ושורה עליו כל הקדושה וכל המלאכים מקשיבים לקולו וכמו שהאריכו בזה בס' הזוה"ק ובס"ק. א"כ יש תענוג גדול והשתוקקת והתלהבות להודות לו ית"ש על נתינת התורה ולברך אשר קדשנו במצותיו וצונו לעסוק בדברי תורה ואומר הערב נא ה' אלהינו שיהיו דברי תורה מתוקים בפינו כנ"ל. ונהיה אנחנו וצאצאינו עוסקים לשמה. ואמרו וצאצאינו ולא זרעינו או יוצאי חלצינו לרמז בו שיהי' היחוד על ידינו בשם הוי"ה ובשם אדנ"י העולים צ"א וזה הוא צאצאינו היוצא ונולד ע"י מעשינו ועסק התורה לשמה ונבראים בזה עולמות חדשים שיחדש הקב"ה עלינו גזירות טובות ישועות ונחמות: